

Slava morală a Domnului Isus (9) – Mai mult decât un Binefăcător

Versete călăuzitoare: Ioan 4

A fost Domnul Isus un binefăcător?

Nota redacției: Dacă punem această întrebare, atunci o facem cu scopul de a arăta felul cum a lucrat Domnul Isus. Desigur, pentru noi toți este foarte clar, că El „umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului; căci Dumnezeu era cu El” (Faptele Apostolilor 10,38). Rămâne însă întrebarea, dacă El era un binefăcător în sensul în care noi cunoaștem astăzi pe binefăcători. Aici o grupă de muzicanți dau un concert de beneficii pentru cei rămași în viață după atacul din 11 septembrie. Manageri cunoscuți internațional donează milioane pentru o fundație medicală. Concerne donează produsele lor pentru cei nevoiași din lume. Însă în toate acestea ei rămân pe poziția lor înaltă și cu vază în societate. Cei drept, ei se pleacă o dată în jos pentru o binefacere sau alta, dar rămân în banda Top Ten a managerilor, după care aleargă întreprinderile de brânșă, și așa mai departe. Binefacerea Domnului Isus nu era de natura aceasta. J. G. Bellett prezintă felul binefacerilor Domnului Isus:

Este o chestiune măreață să vezi în ce relație intimă cu Sine Însuși aduce Domnul oamenii și ce încredere oferă El păcătosului care crede. El nu lucrează cu noi ca un protector sau binefăcător. Lumea aceasta este plină de binefăcători: „Celor ce le stăpânesc (*pe popoare*) li se dă numele de binefăcători” (Luca 22,25). Omul este deseori gata să facă binefaceri într-un mod generos numai dacă în acest timp ocupă locul rezervat unei superiorități conștiente și convenite. Dar Domnul Isus nu acționează așa; El poate spune: „Nu vă dau cum dă lumea”. El aduce pe fiecare, care îl iubește, în apropierea Sa și îl lasă să știe și să simtă, că El lucrează față de el mai degrabă ca un prieten și o rudă, decât ca un binefăcător. În aceasta constă marea diferență, și sunt liber să afirm, că cerul depinde de această diferență. Cerul – pe care credinciosul îl așteaptă și de care el se bucură deja acum în duhul, deoarece el este așezat deja în locurile cerești – depinde de faptul că Domnul Isus nu acționează cu noi după principiul unui binefăcător generos. Cerul ar fi atunci numai o lume ordonată după principii omenești și acte de caritate. Și ce ar fi aceasta!? Este bunăvoința unui mai-mare al lumii, pe care o vedem în Hristos? „Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel care servește”, spune El. Fiecare întâmplare relatează despre aceasta. El nu avea felul de a fi al unui binefăcător și nici nu cunoștea felul de comportare și fandoseala mândră a unui protector. El a purtat suferințele noastre, și durerile noastre le-a luat asupra Lui. Aceasta nu a făcut-o nici un binefăcător vreodată pe pământul acesta!

Să mai privim o dată la El, cum stătea cu femeia samariteancă la fântână! În acest moment ea avea gânduri înalte despre El. „Știu că vine Mesia, care Se numește Hristos; când va veni El, ne va spune toate lucrurile.” Aceasta era părerea ei înaltă și corectă despre Mesia. Dar ea nu știa nimic, că El, cu care ea vorbea față către față, era Acela, care nemijlocit după aceea putea să-i spună: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”. Dar unde era binefăcătorul „nobil” Hristos în tot acest timp? El stătea la marginea fântânii și vorbea cu ea, din momentul în care S-a întâlnit cu ea, și El i-a zis: „Dă-mi să beau”, ca să-i ofere degajare în prezența Sa. Căci în timpul acela nici un iudeu nu vorbea cu o femeie samariteancă. Hristos a făcut-o!

Era protecția în felul oamenilor? Era aceasta bunăvoința glacială a unuia bine situat? Era cerul sau lumea, Dumnezeu sau omul? Bunăvoința lumii îți va acorda orice favoare dorești, însă ea vrea să se respecte și să se păstreze poziția ei de superioritate și de reținere a celui dependent. Dragostea cerească nu acționează în felul acesta – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Isus, Dumnezeu revelat în carne, S-a așezat pe aceeași treaptă cu păcătosul, căruia i-a arătat amabilitate și îndurare, și El a acționat ca atare, și nu ca un binefăcător. El caută să ne aducă aproape de Sine și să umple inimile noastre cu odihnă și încredere. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” El ne vizitează, nu, El vine mai degrabă la invitația noastră la noi, așa cum El a rămas două zile la samaritenii care la relatarea femeii au ieșit la El și căutau părtașia cu El. El solicită un serviciu din partea noastră, pentru ca noi să luăm favoarea Sa fără reținere din mâna Sa. El vrea să bea din urciorul nostru de apă, ca să ne încurajeze să bem din izvorul Lui. El mănâncă din „vițelul nostru” la intrarea în cort, în timp ce El ne revelează taine veșnice (Geneza 18).

Desigur noi ne bucurăm de aceasta. Dar și pentru El este o mare bucurie pe acest drum al Său de dragoste, căci aceste două zile în Sihar erau pentru El puțină bucurie a recoltei, căci El spune în Ioan 4,36: „Cine seceră, primește plată și strânge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure împreună”. Recolta, pe care Domnul Isus a strâns-o de la femeia de la fântâna lui Iacov, a însemnat o înviorare și o bucurie mare din mâna noastră pentru Fiul lui Dumnezeu obosit pe pământul acesta. Aici El a găsit ceva din credința cea mai strălucitoare, pe care El a întâlnit-o vreodată pe pământ. Și numai credința păcătoșilor era cea care putea să-I producă bucurie și înviorare. Nimic din om nu putea să facă aceasta, decât numai credința, care golește pe om de sine însuși.